

Kuidas karuott metsa päästis

Ettevõtlusmuinasjutt

Paksus Eestimaa laanes elas kord suur ja sõbralik metsakogukond, kelle toimetamisi oli juhtima seatud karujõmm Evald. Evald oli metsaelanike lemmik - alati abivalmis, alati mõistev ning tasakaalukas.

Kätte oli jõudnud hilissügisene aeg ning Evaldil algas puhkus: ta seadis end kodumetsa mõnusasse koopasse talveund veetma. Möödunud oli vaid mõni päev, kui sügava unega Evald pidi silmad äkitselt avama. Miks peab ta ärkama nüüd, kui uni peaks kestma veel pikki kuid? Evald oli segaduses. Pilt, mis talle koopasuust avanes, oli tõesti ehmatav. Igast küljest ründasid karuotti kümned reporterid, kes Evaldilt toimuvale selgitust nõudsid. Oma ahastavate pärimistega ründasid nüüd ka Idametsa põdrad, Läänemetsa koprad ja Lõunametsa hirved. Segadus ja lärm oli suur, kuid tasapisi hakkas probleem karule selgeks saama.

Metsas oli puhkenud tõeline skandaal! Ja ausalt, olukord oli hull mis hull! See sai karuotile selgeks kohe, kui ta sündmuskohale kiirustas. Teisel pool kodumetsa langes puid nagu loogu, saed kiunusid, harvesterid mürisesid, laastud lendasid... Järele jäid vaid kännud ja laastatud maa. Inimesed olid metsarahvale tõelise sõja korraldanud!

Nüüd oli hüva nõu kallis. Otsustada ja tegutseda tuli kiiresti. Kõigepealt oli vaja leida ajutine eluase kõigile, kelle kodu hävinud. Kiirelt sammus Evald huntide jutule, et nad avaks oma varjuonnid metsaelanike päästmiseks.

Järgmisena kiirustas Evald Võsa Postkontori poole. Jänkuplikade abiga helistas karu igasugustele ametimeestele, aga keegi ei võtnud teda kuulda. Tragöödia metsas polnud kellegi mure.

Karujõmm mõistis, et selle moodsa suhtlusvahendi abil ei õnnestu tal siiski asju ajada. Tema, vanamoeline mees, tahtis rääkida ikka näost näkku. Nii suunduski ta hoogsalt Salu bussipeatusesse. Buss tuli, rahvast täis. Kõik olid põgenemas hirmsa õuduse eest. Metsseaemad kaisutasid oma lapsukesi, leevikesemutid siristasid külauudiseid ning rebasebeibed *chattisid* telefonides oma jubedast olukorrast. Karuott võttis istet targa Metsaülikooli rektori sipelgas Tõnu kõrvale, kes andis karvasele head nõu. Nimelt soovitas Tõnu Evaldil minna kohe endise presidendi Ilvese jutule, kes palju mööda maailma rännanud ning kindlasti head nõu oskab anda. Hetkel olevat ta kodumail. Mis siin enam oodata! Evaldile idee meeldis. Oma rahva päästmine ning heaolu peab olema iga juhi prioriteet!

Pika sõidu järel mööda kehvi külalateid, läbi pori ja lume jõudis buss Ärna peatusse. Bussijuht siil Enn soovis karule veel külma närvi ja kindlat sõna ning tuligi jõmmil väljuda.

Siinses metsas oli rahu ja vaikus. Uhke ja suure elamise nägemine tegi mõmmiku kohmetuks. Turvamees kass juhatab karu Ilvese juurde, kes oli parajasti postitamas Twitteris järjekordset säutsu rahvusvahelisest olukorrast.

Karu tutvustas end, surus käppa ning jutustas, mis toimumas. Ilvesele Eevald meeldis, kuulas teda tähelepanelikult, mõistis tema muret ning jäi mõttesse. Esimese asjana soovitas ta läbi viia aktsiooni „Talendid koju“, teiseks küsida abi EAS-ilt ning selle toetuse abil luua kogukonda ühendav ettevõtte - rahvuspark.

Kodumetsa tagasi jõudnud, oli karul pea mõtteid täis. Kõik loomad olid uudishimulikud ja pommitasid Evaldit küsimustega. Mõmmik rääkis plaanidest ning koos hakati mõtlema, keda kodumaile tagasi kutsuda. Nirk Niina arvas, et kutsuks oma kauge sugulase - Euroopa naaritsa Naida. Alles hiljuti olevat see kurega talle terviseid saatnud, seega täiesti elus ja toimekas. Koos arutati, kuhu Naida elama saaks asuda ja milliseid hüvesid talle pakkuda. Üks oleks kindel: kui Naida nende metsas elaks, lõppeks igasugune raietegevus (Euroopa naarits ikkagi meie metsades tagasi!). Saadikuks ja läbirääkijaks valiti kull Kalle, kes öise eluviisi tõttu leiaks naaritsa ja suudaks viimasele augu pähe rääkida.

Ometi ei saanud ainult Naidale loota. Ka varuplaan pidi käiku minema. Kaval rebasepaar saadeti EAS-ilt ettevõtlustoetust küsima. EAS-i peakontor asus Päälinnas ning rebased asusid teele.

Sihtasutust juhtis kilpkonnapreili Kelli. Kelli oli väga sõbralik, kohati tundus hajameelne ning aeglanegi. Reinuvaderid rääkisid plaanist oma metsa hüvanguks ettevõtte luua, et kõik sellest kasu saaksid. Kelli mõtles tükk aega, isegi liiga kaua, kuid pakkus siis idee teha Metsasahver ökotoodangule, milles kõik metsaelanikud saaksid osaleda ning oma panuse anda. Maailmas minevat järjest enam moodi roheline mõtteviis ning suurlinna rotid, kajakad ja muud elajad tahtvat järjest enam puutumatu looduse ande. Nii saaksid mesilased korjata mett, oravad pähkleid ja seeni, jänesed ravimtaimi, koprad valmistaksid kasetohust korvikesi või korjaksid kasekäsna - igal juhul saaksid kõik oma oskuste kohaselt kaasa lüüa. Kuuldes ideest kutsuda koju tagasi naarits, läks kilpkonn eriti elevile, sest üks temagi suguvõsa ole lõuna poole kolinud ning vaid vahel harva võib veel kohata mõnd sugulast Lõunametsa veekogude ääres. Seega, üllataval kombel ei läinudki rebastel suurt kavalust vaja, vaid leidsid Kellis oma ettevõttele kindla kaasamõtteleja, kes aitab toetuse tarvis vajaliku paberimajanduse korda seada.

Nüüd, kui kõik saadikud heade uudistega tagasi, said koosolekul plaanid paika, selgeks igaihe kohustused. Kui seni oli metsarahvas üksteise peale mõnikord vimma pidanud, isegi tülitsenud, siis nüüd, ühiste eesmärkide valguses, kadus igasugune erimeelsus. Rõõm oli suur, kui naarits Naida oma pesakonnaga kohale jõudis. Küll veidi tähtsust täis ning käitumiselt diivalik, kuid suure eesmärgi nimel ei länud keegi sellest närvi.

Rahvuspargi ja ettevõtte Metsasahver loomine oli täies hoos: rebasepaar vastutas kogumise ja hoiustamise eest, karu juhtis metsaradade ning pargi väljaehitamist. Viimane oli oluline, sest tuli täpselt jälgida, et jalutusrajad ei mööduks liiga lähedalt pesitsukohtadest ning pesapaikadest, sest külalised ei tohtinud siiski metsaelanike igapäevaelu rikkuda. Kui ka kilpkonnapeili lõpuks kohale jõudis, võis rahvuspargi avada.

Kohal olid televisioon ja raadio, võeti intervjuusid, räägiti loodushoiust ja ühistest väärtustest. Üle maailma levis uudis kohast, kus saab nautida suurepärasest puutumatu loodust, jalutada mööda metsateid ja rabasaari, tagasi minnes osta kaasa kanarbikumett ja pärnaõisi, kuivatatud seeni või hapendatud kasemahla. Saadud raha eest korrastatakse metsateid, kogutakse talvevarusid, koolitatakse lapsi, toetatakse hädasolijaid.

Pargivärvavas peab vahti öökull Uudu ning annab külaliste saabudes oma huikega metsaelanikele teada, et kellel võimalik, võiks korraks üle metsatee silgata, et looduhuviline teda fotole saaks jäädvustada või koos *selfit* teha ja nii külalistele väikest rõõmu pakkuda ja firmale reklaami teha.

Ja nii valitsevad Eestimaa laanes taas rahu ja üksmeel. Kes on leidnud kutsumuse vilkas askeldamises ettevõtte kasumi nimel, kes aga rahvuspargi hüvede nautimises. Talveperioodil, kui tööd vähem, magab karuott Evald õiglast und ning laseb metsarahval omatahtsi toimetada – kompetentsist ei jää neil enam ammu puudu. Kevadest sügiseni, suurimal külustusperioodil, juhib Evald aga väarikalt oma rahvusparki ning vastutab selle eest, et nii metsarahvas kui külalised oleksid rahul ja õnnelikud.

Are Kool

Võistkond Ingli

Ingela Uussalu ja Liis Aaspalu

9.klass

Juhendaja Marju Sepp marjusepp@gmail.com